

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže ve věci

žalobce: J. D., IČ ...
se sídlem V. K. 351, P. 9,
zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou, se sídlem
Vešlavínova 7, Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odboru veřejné dopravy, ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50/2015-190-TAXI/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend (dále též „MHMP“), ze dne 2. 12. 2014, č. j. MHMP 1690885/2014, ve věci porušení zák. č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“) v návaznosti na vyhlášku č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „prováděcí vyhláška“) tak, že se ve výroku A prvostupňového rozhodnutí za slova „zaznamenání skutečného průběhu přepravy“ vkládají slova „neboť v souvislosti s touto přepravou byla do taxamtru v uvedeném vozidle jako počet kilometrů ujetých při přepravě zaznamenána hodnota 10,5 namísto počtu skutečně ujetých při této přepravě cca 5,6 km“. Ve zbytku bylo rozhodnutí MHMP potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč výrokem A) za porušení § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 17. 7. 2014 od 12,04 do 12,21 hod na trase V Celnici, Praha 1 – ul. Vladimírova 8, Praha 4, vozidlem taxislužby tovární značky VW Passat SPZ 2AB4671 (dále jen „přeprava“), jako řidič taxislužby zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. r) téhož zákona. Dále za porušení § 21 odst. 3 písm. h) citovaného zákona v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. h) prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil, aby záznam o přepravě č. 00132, pořízený dopravcem jako řidičem taxislužby po ukončení přepravy obsahoval výchozí místo přepravy, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. s) zákona o silniční přepravě. Ve výroku B) bylo rozhodnuto o nákladech správního řízení dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve výši 1 000 Kč.
2. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný věcně přisvědčil právnímu posouzení MHMP zjištěnému skutkovému stavu, podle kterého se žalobce dopustil shora uvedených správních deliktů tím, že jako dopravce osobně uskutečnil přepravu. O jízdě sepsali cestující/zaměstnanci MHMP/přizvané osoby (dále též „cestující“) Oznámení o poskytnuté přepravě (dále též „Oznámení“). Přepravou byla zahájena kontrola státního odborného dozoru v silniční dopravě, o níž byl sepsán protokol č. T/20140717/2/Fk ze dne 22. 7. 2017 (dále též „protokol“). Z něj vyplynulo, že trasa dlouhá 5,6 km byla do taxamtru zaznamenána jako trasa o délce 10,5 km, a namísto výchozí ulice V Celnici, byl na žalobcem předloženém záznamu o přepravě č. 00132 (dále též „záznam“) uveden jako výchozí bod ulice Českobrodská. V důsledku toho mělo dojít také k porušení cenových předpisů (poznámka soudu – porušení cenových předpisů není předmětem žalobou napadeného rozhodnutí). V námitkách proti protokolu (ze dne 5. 8. 2014) a ve vyjádření k zahájení správního řízení (v dopise ze dne 14. 10. 2014) žalobce popřel, že by dané cestující vezl s tím, že vezl zákazníky z ulice Českobrodská (Praha 9) nikoli z ulice V Celnici, a měl za to, že přepravu asi poskytl jiný přepravce, neboť on byl Policí zastaven na náměstí Bratří Synků. K výsledku cestujících (J. E. a L. Č.) dne 5. 11. 2014 se žalobce bez omluvy nedostavil. Při výsledku cestujících potvrdili průběh přepravy tak, jak je uveden v oznámení a protokolu s tím, že za přepravu zaplatili se spropitným 380,- Kč. Dále se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, jak bude podrobněji uvedeno níže. V závěru odůvodnil povinnost žalobce uhradit náklady správního řízení, neboť řízení protiprávním jednáním vyvolal.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. Žalobce v žalobě nejprve stručně popsal skutkový stav a měl za to, že jsou rozhodnutí správních orgánů neodůvodněná, nejsou podpořena obsahem spisového materiálu, po formální i obsahové stránce jsou proto v rozporu se zákonem. K tomu obdobně jako v odvolání vznesl tyto žalobní námitky:
4. V *prvním žalobním bodu* tvrdil, že přepravu poskytl dvěma česky hovořícím cestujícím z ulice Českobrodská do ulice Vladimírovi v Praze 4, měl řádně zapnutý taxametr a následně po ukončení jízdy vytiskl záznam na částku 365,- Kč, kterou po cestujících také požadoval. Poté podle právních předpisů doplnil tzv. stvrzenku o místo odjezdu a příjezdu, a z místa vyložení cestujících odjel. Hlídkou Policie byl zastaven a kontrolován až na náměstí Bratří Synků, což mj. odporuje protokolu, kde se uvádí místo kontroly V Celnici Praha 1. Tedy kontrola neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy.
5. Ve *druhém žalobním bodu* popřel, že by nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy do taxametru a že by záznam neobsahoval výchozí místo přepravy. Namítal, že o kontrole nemohl vědět, neboť nebyl kontrolován po vystoupení cestujících, přesto řádně doplnil záznam o místo odjezdu – ulici Českobrodská. Pokud by přepravu poskytl zaměstnancům MHMP/proškoleným osobám, jistě by v oznámení či při výsledku uvedli, že byl taxametr při nástupu do vozu zapnutý, resp. na něm svítila nějaká částka, což se nestalo. V rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by se v jeho voze nacházelo zařízení měnící ujetou vzdálenost, nebyla provedena prohlídka vozidla, ani znalcem, který by se k funkčnosti taxametru vyjádřil. Taxametr byl řádně zaplombován a ověřen Českým metrologickým institutem. Svědci tak nemohli vypovídat věrohodně a průkazně. Tvrzení žalovaného o tzv. turbu je nepodložené, bez souvislosti s žalobcem a nemělo by k němu být přihlíženo.
6. Ve *třetím žalobním bodu* konstatoval, že je záznam o přepravě významný a objektivní doklad zvláště za situace, kdy je ve voze výlučně řidič. Cestující jej po jízdě ani nežádali. Správní orgány dávají nedůvodně přednost výpovědím svých zaměstnanců. Správní řízení pak ztrácí význam, když není přihlíženo k tvrzením a důkazům účastníků řízení. Dále poukázal na cenu za přepravu, která byla v souladu s předpisy Hlavního města Prahy (dále též „HMP“), byla takto zaznamenána v taxametr a po cestujících požadována, tedy žalobce řádně obsluhoval taxametr a namítaného pochybení se nedopustil.
7. Ve *čtvrtém žalobním bodu* namítal, že žalovaný a MHMP nevycházeli ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, nevypořádali se dostatečně se všemi námitkami žalobce, čímž byl zkrácen na právech, porušeno právo na spravedlivý proces, rovněž nebyla správně aplikována ustanovení právních předpisů. Správní orgány ignorují řádné zapnutí taxametru, vytisknutí, doplnění a uchování záznamu, jejich postup je v rozporu se zákonem a nemůže nahradit chybějící prokazované skutečnosti. Zopakoval, že správní orgány v rozporu se zákonem vycházely výhradně z tvrzení cestujících, přejali jejich tvrzení v listinách, zejména v oznámeních, na které v různých formách dále odkazovaly, takto však nelze nahradit chybějící správním orgánem prokazované skutečnosti.
8. V *pátém žalobním bodu* vznesl námitky proti věrohodnosti cestujících a zpochybňoval, že by si po 4 měsících pamatovali u výsledku stejná tvrzení, jako v oznámení. Oznámení obsahují až na výjimky identický text, po jejich sepsání nedošlo k přímé konfrontaci s řidičem, oznámení ani nebyla řidiči předložena při provádění kontrole, aby měl možnost se k nim vyjádřit. Pravděpodobně si oznámení před výsledkem cestující přečetli, což je

nepřípustné, mají vypovídat o skutečnostech, které si pamatují a jak je vnímali, nelze vyloučit ani opsání údajů či jiný způsob. Při výslechu se správní orgán nedotazoval na skutečnosti, které by mohly konfrontaci nahradit. K tomu poukázal na § 50 odst. 3 a § 51 správního řádu. Správní orgány se nevypořádaly s jeho důkazním návrhem na provedení konfrontace se svědky, tím byl zkrácen na právech. Nedostavení se k výslechu mu nemůže být k tíži, navíc konfrontace po 4 měsících nemá velký smysl, význam má po uskutečněné přepravě. Svědci neuvádějí žádné podrobnější informace k osobě řidiče, kolik kontrolních jízd toho dne či v daném období uskutečnili a další, tedy, zda si skutečně s odstupem 4 měsíců pamatují na konkrétní jízdu právě s žalobcem, či zda měli před výslechem k dispozici svá oznámení. Poučení svědků dle § 55 správního řádu před výslechem je nedostatečným argumentem pro věrohodnost jejich výpovědi oproti tvrzení žalobce, záznamu a neprokázání zásahu do taxametru. Nebylo dostatečně posouzeno, proč hovořili cizím jazykem, měli by užívat český jazyk. S odkazem na dobu zahájení kontroly a trvání přepravy v protokolu tvrdil, že kontrola proběhla v rozporu s § 6 odst. 3 kontrolního řádu, neboť mu cestující nepředložili pověření ke kontrole a to ani po přepravě. Jedná se o nezhojitelné procesní pochybení, které nemůže být napraveno založením pověření do spisového materiálu. Svědci nebyli v rozporu s § 20 kontrolního řádu zbaveni mlčenlivosti, tím došlo ke zkrácení jeho práv, nadto svědci/zaměstnanci MHMP budou vždy na straně zaměstnavatele. V oznámeních, protokole a při svědecké výpovědi nebyli cestující/svědci řádně identifikováni, k tomu poukázal na § 18 správního řádu. V závěru tohoto žalobního bodu shrnul, že správní orgány nedostatečně vypořádaly existenci záznamu, v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce nezaznamenal průběh přepravy, že by po ukončení přepravy doplnil výchozí místo, byl použit nepřiměřený a nepřiléhavý výklad předpisů k sankcionování žalobce, vyšly z neprokázaných tvrzení, jejich rozhodnutí byla vydána v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces, jakož i právními předpisy.

9. V *šestém žalobním bodu* znovu uvedl, že správně označil místo započetí jízdy označením ulice, ze které přepravy poskytl.
10. V *sedmém žalobním bodu* tvrdil, že správní orgány nepostupovaly nestranně a nedostály povinnosti zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
11. V *osmém žalobním bodu* brojil proti odůvodnění výše uložené pokuty. Sankci 50 000 Kč považoval za nepřiměřeně a neodůvodněně přísnou. Není zřejmé, na základě jakého mechanismu správní orgán dospěl k dané výši pokuty. V řízení nebyla prokázána nezákonná úprava taxametru. V případě, že nedoložil své majetkové poměry, měla být výše pokuty stanovena odhadem, nikoli podle dat Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „MPSV“). Měly být zhodnoceny jeho osobní, rodinné a majetkové poměry. Nemělo by docházet k takovému zásahu do majetkových práv žalobce, který je svou intenzitou porušením čl. 1 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Dle svého daňového přiznání za r. 2014 nedosahuje příjmu dle dat MPSV. Zdůraznil, že dosud nebyl správními orgány za porušení cenového předpisu trestán, není mu známo, že by v jiném obdobném odvětví byly ukládány za srovnatelná pochybení pokuty v takové výši jako u pražské taxislužby.
12. V *posledním devátém žalobním bodu* tvrdil nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o nákladech správního řízení, neboť obsahuje pouze odkaz na zákonná ustanovení, nesouhlasil s tím, že svým jednáním správní řízení vyvolal.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

13. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí MHMP zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud by soud nehledal důvody pro zrušení rozhodnutí, navrhl, aby soud od zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji přiměřeně snížil.
14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K žalobním námitkám zdůraznil, že doklad o zaplacení není součástí spisového materiálu, jak žalobce tvrdí, neboť jej cestující nevyžadovali a nebyl žalobcem vyhotoven, jak ostatně žalobce na jiném místě žaloby sám uvádí. Kontrola započala zahájením kontrolní přepravy dle § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále též „kontrolní řád“) již v ulici V Celnici nikoli až na náměstí Bratří Synků. Místo zahájení kontroly je tedy v protokolu označeno správně. Při posouzení rozporných tvrzení žalobce a kontrolního orgánu o místě zahájení přepravy vyšly správní orgány z protokolu, který je nadán presumpcí správnosti, dále dvou oznámení cestujících, svědeckých výpovědí cestujících, tvrzení žalobce o zahájení přepravy v ulici Českobrodská, že přepravu uskutečnil jiný dopravce, shodě ve výši jízdného 365 Kč, kterou cestující viděli na taxamtru a která je i v záznamu od žalobce, z toho, že na záznamu je uvedena vzdálenost 10,5 km, zatímco při kontrolní přepravě byla ujeta vzdálenost 5,6 km, že tedy výtisk z tiskárny taxamtru obecně není nezpochybnitelným důkazem a to včetně délky přepravy, že je ulice Českobrodská dlouhá 10 km, uvedení této ulice jako zahájení přepravy je tak nekonkrétním údajem z něhož délku přepravy nelze určit, neboť délka přepravy do ulice Vladimírova pak může činit od 7,5 do 18,7 km. Žalovaný dále konstatoval, že taxamtr je v zákoně o silniční dopravě legislativní zkratkou pro měřící sestavu taxamtru, skládající se z několika částí, které při úředním ověření nelze samostatně zaplombovat. U žádného z členů kontrolní skupiny se nevyskytly důvody k pochybnosti o jejich podjatosti a nejsou známy vazby k osobě dopravce či věci samotné. Sdělení cestujících, kteří byli součástí kontrolního orgánu, byla konzistentní v čase i porovnání obou sdělení navzájem. V průběhu řízení se nevyskytly ani jiné skutečnosti zpochybňující pravdivost a věrohodnost jejich poznatků či výsledků a zákonnosti kontroly. Žalovaný tak neměl důvod o kontrolních zjištěních pochybovat. K nevědomosti žalobce o provádění kontroly žalovaný uvedl, že to je právě smyslem prováděných kontrol. K tomu poukázal na judikaturu k předchozímu kontrolnímu řádu, dopadající ovšem i na nyní projednávanou věc. Podotkl, že pražští řidiči taxi skládají zkoušku z místopisu dle § 21b zákona o silniční dopravě, výpis z takové zkoušky u žalobce je založen ve správním spisu, znalosti žalobce z místopisu jej tak předurčují k povědomí o délce ulice Českobrodská a tedy „rezervě“ při jejím uvedení jako výchozího místa přepravy do ulice Vladimírova. Záznamy jsou řidiči taxi povinni vést dle § 21 odst. 6 citovaného zákona jeden rok, proto nebylo v zájmu žalobce pořizovat důkazy o protiprávním jednání. Není sporu o tom, že taxamtr byl v době přepravy zapnutý a byla na něm viditelná částka 365 Kč. V posuzované věci vyplývá nesprávná funkce taxamtru z okolností přepravy. Tím bylo prokázáno, že taxamtr nezměřil délku poskytnuté přepravy správně a že žalobce o nesprávné funkci taxamtru věděl, bez ohledu na to, zda ji sám způsobil, neboť nesprávně vyplnil záznam o přepravě falešným údajem místa jejího započetí s úmyslem zakrýt předchozí protiprávní jednání v nezaznamenání skutečného průběhu přepravy, resp. i porušení cenových předpisů. Pokud by o nesprávné funkci taxamtru nevěděl, neměl by důvod vyplňovat falešné údaje na záznam. Žalovaný souhlasil s tvrzením žalobce o tom, že záznam je významným dokladem, ale s ohledem na zjištěný skutkový stav považoval kontrolní zjištění za věrohodná, proto na tento důkaz nevešel. Žalobce se nenacházel ve

vozidle sám, jak tvrdí, ale byli tam s ním cestující, přičemž v průběhu řízení nevyšly najevo skutečnosti, zpochybňující pravdivost a věrohodnost jejich poznatků. Pokud cestující nežádali záznam o přepravě, bylo to proto, že k naplnění účelu kontroly se mají chovat jako běžní cestující a vyvarovat se všeho, co by mohlo vzbudit podezření ze strany řidiče. Žalovanému nepřísluší vyjadřovat se k porušení cenových předpisů, pro úplnost však dodal, že v řízení bylo prokázáno, že délka přepravy nečinila 10,5 km, žalobce byl postižen právě za nezaznamenání skutečně ujeté vzdálenosti. Tvrzení žalobce o nevypořádání jeho námitek je nekonkrétní. Žalovaný měl za to, že se s jeho odvolacími námitkami vypořádal dostatečně. To, že správní orgány vycházely ze sdělení cestujících, nemůže být vadou řízení, neboť se jedná o členy kontrolního orgánu, vázané příslušnými povinnostmi a bylo jich více, nikoli jeden. Obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí odmítl námitky nevěrohodnosti cestujících. K neprovedení konfrontace poukázal na kontrolní řád, který správnímu orgánu takovou povinnost neukládá. Žalobce měl možnost podat podle § 13 téhož zákona námitky proti kontrolním zjištěním a tím se vyjádřit, měl možnost konfrontace při výslechu cestujících, tam se ale bez omluvy nedostavil. Nepředložení pověření ke kontrole před přepravou připouští ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu za předpokladu, že se tak stane bezprostředně poté, co již nebude moci být zmařen její účel, a to se stalo, neboť žalobci bylo předloženo pověření po ukončení přepravy přímo kontrolující. O předložení pověření přizvanými osobami/cestujícími žalobce nepožádal (§ 10 odst. 1 písm. a), proto je nepředkládali. K námitkám stran výše pokuty žalovaný uváděl stejně jako v odůvodnění obou rozhodnutí. K tomu poukázal na judikaturu správních soudů s tím, že informace o osobních a majetkových poměrech žalobce v řízení nesdělil ani nedoložil. Tvrzení o likvidační pokutě neuplatnil ani v odvolání. K poukazu žalobce daňové přiznání z r. 2014, podle něhož nedosahuje průměrných příjmů řidiče taxi dle MPSV, s nimiž kalkulovaly správní orgány, konstatoval, že uloženou pokutu 50 000 Kč nepovažuje za likvidační, kdy judikatura nepovažuje v obdobných případech za obecně likvidační ani pokuty do 100 000 Kč, a to i s ohledem na možnost splatit ji ve splátkách. To, že žalobce nebyl trestán za porušení cenových předpisů, není v projednávané věci významné, žalovaný není cenovým orgánem. K námitce nepřezkoumatelnosti výroku o nákladech správního řízení žalovaný poukázal na odůvodnění obou rozhodnutí a s ohledem na zjištěný skutkový stav odmítl, že by žalobce svým jednáním správní řízení nevyvolal.

15. Žalovaný žádal, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.
16. Soud o věci jednal věc bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., kdy účastníci takový postup soudu akceptovali. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí spisového materiálu, jež si soud od žalovaného vyžádal a z něho při přezkumu zákonnosti rozhodnutí vychází. Listiny, které žalobce k důkazu navrhoval až v řízení před soudem (čestné prohlášení a daňové přiznání za r. 2014) soud neprovedl, neboť skutkový stav považoval za dostatečně objasněný pro posouzení právní otázky zákonnosti výše uložené pokuty, provedení těchto důkazů proto shledal nadbytečným.
17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

19. Podle ust. § 21 odst. 3 písm. g), h) zákona o silničním provozu v rozhodném znění dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, (g) řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, (h) řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě.
20. Podle ust. § 12 odst. 1 prováděcí vyhlášky v rozhodném znění záznam o přepravě obsahuje a) pořadové číslo záznamu o přepravě, b) typ a výrobní číslo taxametru, c) výrobní číslo paměťové jednotky taxametru, d) jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě obchodní firmu nebo název, a identifikační číslo osoby dopravce, e) státní poznávací značku vozidla, jímž je poskytována přeprava, f) datum přepravy, g) čas zahájení a čas ukončení přepravy, h) výchozí a cílové místo přepravy, i) počet kilometrů ujetých při přepravě, j) čísla použitých sazeb včetně všech dílčích položek, z nichž jsou sazby složeny, k) cenu účtovanou za poskytnutou přepravu včetně uvedení všech složek, z nichž se tato cena sestává, l) jméno, popřípadě jména, a příjmení řidiče a m) podpis řidiče.
21. Podle § 35 odst. 2 písm. r), s) zákona o silniční dopravě v rozhodném znění dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který (r) v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, (s) v rozporu s § 21 odst. 3 písm. h) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě.
22. Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě v rozhodném znění při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.
23. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
24. Žalobce se brání závěrům správních orgánů obou stupňů celkem 9 žalobními námitkami. S výjimkou posledních dvou (výše pokuty a náklady správního řízení) brojí proti zjištěnému skutkovému stavu, kdy za zásadní považuje nesouhlas s místem započetí přepravy/kontroly. V jednotlivých žalobních bodech pak na podkladě toho nesouhlasu vznáší konkrétní argumenty, jimiž se snaží právní posouzení správních orgánů zpochybnit.
25. Soud k tomu předně uvádí, že považuje skutkový stav tak, jak byl shora popsán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, za zjištěný zcela v souladu s ust. § 3 správního řádu, podle kterého, „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, jakož i písemného vyjádření k podané žalobě ověřil, že správní orgány při posouzení uvážily na jedné straně tvrzení žalobce o místě zahájení přepravy v ulici Českobrodská, podpořené jím vyhotoveným záznamem o přepravě, kde je, mimo jiné, toto místo uvedeno s délkou přepravy 10,5 km. Na druhé straně vzaly v potaz protokol o kontrole, nadaný presumpcí

správnosti, dvě oznámení o poskytnuté přepravě od přizvaných osob/členů kontrolního orgánu/cestujících, sepsaná bezprostředně po uskutečnění přepravě, dále svědecké výpovědi obou cestujících, zaznamenané pod hrozbou křivé výpovědi, shodu ve výši jízdného 365 Kč, kterou cestující viděli na taxamtru, s údajem, jež žalobce uvedl do svého záznamu o přepravě, skutečnost, že na žalobcově záznamu je uvedena délka přepravy 10,5 km, zatímco v protokolu o kontrole 5,6 km. Rovněž zohlednily, že výtisk z tiskárny taxamtru, kde je zaznamenána i délka přepravy, není obecně nezpochybnitelným důkazem, který může být vyvrácen jinými zjištěními. Vyšly i ze skutečnosti, že je ulice Českobrodská dlouhá 10 km (dle map vyhledavače Google) a tedy, že uvedení této ulice jako místa zahájení přepravy žalobcem je přinejmenším nekonkrétní, neboť z různých míst dané ulice do místa ukončení přepravy (ulice Vladimírova v Praze 4) může být přeprava dlouhá od 7,5 km do 18,7 km. Nadto u žádného z členů kontrolní skupiny nebyly zjištěny sebemenší důvody pochybnosti o jejich věrohodnosti, podjatosti nebo vazby na žalobce či vztah k projednávané věci. Správní orgány tak podle stanoviska soudu právem dospěly k závěru, že je obrana žalobce, resp. jeho tvrzení o jiných skutkových okolnostech přepravy, těmito skutečnostmi spolehlivě vyvrácena a že bylo prokázáno, že žalobce uskutečnil přepravu tak, jak je mu kladeno za vinu, čímž se dopustil namítaných správních deliktů a byl za ně právem sankcionován.

26. Skutkový stav lze shrnout tak, že žalobce byl postižen za porušení § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 17. 7. 2014 od 12,04 do 12,21 hod na trase V Celnici, Praha 1 – ul. Vladimírova 8, Praha 4, vozidlem taxislužby tovární značky VW Passat SPZ 2AB4671, jako řidič taxislužby zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. r) téhož zákona. Dále za porušení § 21 odst. 3 písm. h) citovaného zákona v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. h) prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil, aby záznam o přepravě č. 00132, pořízený dopravcem jako řidičem taxislužby, po ukončení přepravy obsahoval výchozí místo přepravy, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. s) zákona o silniční dopravě. Na tomto místě soud pro stručnost odkazuje na pregnantní odůvodnění rozhodnutí MHMP a žalovaného, v němž se oba správní orgány zabývaly velmi podrobně a v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění, podle kterého *„v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“*, všemi skutečnostmi, rozhodnými pro zjištění skutkového stavu, uvedly úvahy, jimž se při jeho hodnocení řídily za použití právních předpisů, přílehlých k dané věci, a důkladně se vypořádávaly s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení, zejména odvolání.
27. Soud pak v této souvislosti odmítá obecná tvrzení žalobce o tom, že by se žalovaný jeho odvolacími námitkami nezabýval, neboť opak je pravdou, jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V něm totiž žalovaný v tomto ohledu poukázal na zjištění učiněná z Oznámení a výsledku cestujících, z nichž jasně vyplývá průběh přepravy. Popřel „spiknutí“ zaměstnanců MHMP a Policie proti žalobci, neboť po zvážení a vyhodnocení všech dostupných informací nezjistil žádný racionální důvod pro to, aby se cestující vystavovali nebezpečí trestního stíhání pro křivou výpověď podle § 346 TZ. Nepřihlédl ani k tvrzení, že žalobce cestující vůbec nevezl, ani namítané podjatosti cestujících z důvodu zaměstnaneckého vztahu k MHMP. K tomu konstatoval, že je mu

z úřední činnosti známo, že jsou cestující placeni od vykonané jízdy bez ohledu na to, jaká jsou učiněna kontrolní zjištění. Tvrzená podjatost nemohla mít původ v události pozdější než u proběhlé kontroly a vzhledem k tomu, že byla uplatněna až v odvolacím řízení, žalovaný tuto námitku s odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu odmítl s tím, že měla být uplatněna bezprostředně poté, co se žalobce o údajné podjatosti dozvěděl, což neučinil. Žalobce ostatně ani nekonkretizoval svá tvrzení, s jakými společnostmi má být spjat, a jaký by to mělo mít vliv na rozhodnutí MHMP. Žalovaný dále vyloučil, že by cestující „náhodou“ uvedli v Oznámení částku 365,-Kč, tedy přesnou částku, kterou si řidič vyúčtoval za přepravu úplně jiným osobám, jak je patrné z průběžné denní uzávěrky. Uvedl, že dopravci za uvádění zkreslených či lživých skutečností nehrozí žádný postih, proto se jich často dopouštějí. Z úřední činnosti je mu známo, že cestující jsou jako svědci před započítáním výsledku poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, proto nevěšel na námitku, že žalobce danou trasu v ten den nejel a svědky nevezl. Kromě toho žalobce v průběhu celého správního řízení neuvedl, z jakého místa cca 10 km dlouhé ulice Českobrodská cestující vezl, přičemž je žalovanému z úřední činnosti známo, že dopravci, kteří nezaznamenají řádný průběh přepravy prostřednictvím tzv. turba, využívají jako výchozí místa přepravy názvy nejdelších ulic v Praze, neboť se ex post snaží navodit dojem, že trasa, na které poskytli přepravu, odpovídá navýšené délce, kterou taxametr nezaznamenal. K námitce nedostatečné identifikace cestujících konstatoval, že jsou (kromě identifikace dle OP v protokolu o výsledku svědků) označeni v Protokolu o kontrole celým jménem a v Oznámení i datem narození, a lze je tak jednoznačně ztotožnit. Jakožto přizvané osoby ve smyslu kontrolního řádu byly tyto osoby součástí kontrolní skupiny, provádějící danou kontrolu, jakákoliv záměna je tak prakticky vyloučena. K námitce stran zahájení kontroly žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle které má skutečná kontrola význam a smysl pouze pokud minimalizuje riziko manipulace s objektem. K námitce užití cizího jazyka při kontrole uvedl, že správní řízení se vede v českém jazyce, avšak kontrolní činnost není správním řízením. Úkolem cestujících je nechat si poskytnout přepravu za analogických podmínek jakoby tomu bylo u běžných cestujících, kteří nemají povinnost mluvit česky. K zastavení žalobce hlídkou Policie na jiném místě, než kde vyložil cestující, konstatoval, že žádný právní předpis nestanoví přesný časový interval mezi uskutečněním kontrolní přepravy a předložením pověření ke kontrole. Jednání dopravce po vystoupení cestujících je přitom v taxislužbě důležitou součástí kontroly, neboť v této době vyplňuje dopravce záznam o přepravě, popř. se může rozhodnout přepravu v taxamtru vystornovat. Pokud by dopravce nedostal prostor po vystoupení cestujících ke splnění zákonných povinností, došlo by ke zmaření účelu kontroly. V posuzovaném případě by dopravce neměl prostor vyplnit záznam o přepravě a nebylo by možno zkontrolovat, zda na záznam vyplňuje údaje o přepravě odpovídající skutečnosti. Ke statusu cestujících sdělil, že byl protokol pořízen pověřeným kontrolním pracovníkem/cestujícími/přizvanými osobami ve smyslu § 6 kontrolního řádu, jejichž pověření jsou založena ve správním spisu, protokol je tak nadán presumpcí správnosti a žalovaný jej považoval za pravdivý, neboť nebyl prokázán opak. Pověření byla předložena po ukončení kontroly dle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, tedy v době, kdy již prozrazením kontrolní přepravy nemohl být zmařen její účel. Ke kontrole v rámci státního odborného dozoru jsou dle § 34 a § 37 zákona o silniční přepravě oprávněny mj. dopravní úřady (poznámka soudu - MHMP) i Policie, kontroly ve spolupráci s Policií tak nejsou podmíněny smlouvou dle § 16 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), ani zde není zakotvena povinnost předkládat

takovou smlouvu kontrolovanému nebo ji zakládat do spisu, na výkon kontroly se tato ustanovení nevztahují. K výši pokuty poukázal žalovaný ve shodě s MHMP na vyšší společenskou nebezpečnost správního deliktu nezaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť její řádné zaznamenání je základním nástrojem ochrany spotřebitele, kdy pozdější správnost účtování jízdného je obtížně prokazatelná. Přihlédl k motivaci dopravce, již bylo poškození cestujících na ceně jízdného, jak vyplývá ze současně provedené cenové kontroly. V posuzované věci načítal taxametr ujetou vzdálenost cca dvakrát rychleji než ve skutečnosti a zároveň dopravce uvedl do záznamu o přepravě nepravdivé údaje o trase přepravy. Pokud by se nejednalo o kontrolní přepravu, nesprávná funkce taxametru by nebyla později zjištělná. Zjištěný skutkový stav nasvědčuje tomu, že oba delikty spolu souvisí a že dopravce nesprávně vyplnil záznam o přepravě s úmyslem zakrýt předchozí protiprávní jednání. Je zjevné i to, že dopravce o nesprávné funkci taxametru, způsobující rychlejší načítání vzdálenosti a tím i jízdného, věděl, a tedy se zjištěným jednáním dopustil minimálně nepřímého úmyslu, spočívajícím ve srovnání s výsledkem. V takové vzájemné souvislosti žalovaný spatřoval přítěžující okolnost. V souladu s § 36 odst. 2 zákona o silniční přepravě žalovaný též uvažil kritéria pro stanovení výše pokuty a tyto podrobně odůvodnil. Zabýval se i otázkou hrozby likvidační pokuty s poukazem na judikaturu NSS a Ústavního soudu, k tomu vyšel ze závěrů MHMP, který dospěl k závěru, že tomu tak v daném případě není. Ostatně dopravce v průběhu správního řízení ani v odvolání relevantní skutečnosti k tomu netvrdil a nedokládal. Zdůraznil, že dopad pokuty má být přitom citelný, aby splnila represivní i preventivní účel a byla motivací pachatele napříště se deliktního jednání vyvarovat. Vzhledem k tomu, že žalobce konkrétní vady v tomto směru nevytkl, soud se jeho obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti stanoviska žalovaného k odvolacím bodům blíže nezabýval a na základě shora uvedených argumentů žalovaného k jednotlivým odvolacím námitkám uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.

28. Za tohoto stavu, kdy soud nemá pochyb o správnosti správními orgány zjištěném skutkovém ději, přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních námitek a uvádí:
29. *Ad 1)* Soud přisvědčuje žalovanému, že doklad o zaplacení není součástí správního spisu, neboť jej cestující ani nepožadovali, jak sám žalobce sdělil již ve vyjádření k protokolu o kontrole (ze dne 5. 8. 2014). Ve spisu je sice založena jednak stvrzenka s údaji (mimo jiné) o délce přepravy (10,5 km) a ceny (365 Kč), a dále stvrzenka doplněná žalobcem po přepravě do vytištěné verze ručně psaným písmem o místo odjezdu (ulice Českobrodská) a příjezdu (ulice Vladimírova), nikoli však doklad o zaplacení přepravy. Kontrolní protokol neodporuje skutečnosti, neboť je v něm správně zaznamenáno místo a čas zahájení kontroly (kontrolní jízdy) v ulici V Celnici dne 17. 7. 2014 ve 12,04 hod v souladu s § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu. Na náměstí Bratří Synků byly činěny další úkony kontroly (oznámeno provádění kontroly, předloženo pověření ke kontrole). Stalo se tak v souladu s účelem kontroly až poté, kdy byl dán žalobci prostor ke splnění zákonných povinností po uskutečnění přepravy/vystoupení cestujících. Mezi účastníky není sporu o tom, že taxametr ve vozidle žalobce byl zapnutý a „svítila na něm již nějaká částka“, jak uvedl žalobce v podané žalobě, resp. na něm byla uvedena částka 365 Kč, jak zaznamenali cestující v oznámeních. Odmítnout je však třeba žalobcův poukaz na to, že nemohl tušit, že bude kontrolován, neboť to je právě smyslem kontroly vozidel poskytujících taxislužbu, jejíž účel by byl zmařen, pokud by řidič věděl o provádění kontroly předem. Žalovaný v této souvislosti důvodně zmiňuje ustálenou judikaturu správních soudů (str. 4 napadeného rozhodnutí - rozsudek NSS č. j. 7 As 64/2010-70), která v obdobných věcech

tento způsob kontroly (zahájení kontroly bez vědomí kontrolované osoby ještě před předložením pověření ke kontrole) připouští.

30. *Ad 2)* Správní orgány se nemusely zabývat funkčností taxamtru a za tím účelem ustanovit znalce, neboť naplnění skutkových podstat namítaných správních deliktů vyplynulo ze skutkového děje, jak byl zjištěn, a to zejména z protokolu o kontrole, oznámení cestujících, fotodokumentace na místě, svědeckých výpovědí cestujících, jakož i dalších okolností uskutečněné přepravy. Jimi bylo prokázáno, že délka přepravy činila 5,6 km, ale taxametr ve vozidle žalobce naměřil 10,5 km, tedy zařízení nezměřilo délku kontrolní cesty správně. Ve shodě se žalovaným soud nemá pochyb o tom, že žalobce o nesprávné funkci taxamtru věděl, neboť právě ve snaze legalizovat své počínání (při současné nevědomosti o probíhající kontrole), úmyslně uvedl do záznamu nesprávné údaje o místě zahájení přepravy, aby zakryl nezaznamenání skutečného průběhu přepravy.
31. *Ad 3 a 4)* Záznam o přepravě je významným dokladem/podkladem ve správním řízení ve věcech deliktů na poli taxislužby. V projednávané věci byl však jeho význam oslaben, respektive jeho věrohodnost vyvrácena dalšími zjištěními o kontrolované přepravě, která správní orgány opodstatněně shledaly relevantními pro závěr o naplnění skutkových podstat správních deliktů, tedy nezaznamenání skutečného průběhu přepravy žalobcem. Ve vozidle se nenacházel řidič/žalobce sám, byli zde také cestující, jako součást kontrolujícího orgánu, kteří průběh přepravy zaznamenali do oznámení, poté znovu uvedli v podstatných rysech ve svědeckých výpovědích, a jejichž poznatky se staly obsahem protokolu o kontrole, který je podle § 53 odst. 3 kontrolního řádu nadán presumpcí správnosti. V řízení přitom nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by pravdivost a věrohodnost jejich poznatků a výsledků kontroly zpochybnil. Soud považuje za logický postup kontrolujícího orgánu, který se pro zachování účelu kontroly chová jako „civilní osoba“/běžný cestující. Opačným postupem by byl smysl kontroly popřen, nebyl by naplněn. Z toho je zřejmé, proč cestující doklad o zaplacení, resp. „záznam o přepravě“, jak nesprávně uvádí žalobce, nežádali. Nedůvodný je rovněž poukaz žalobce na to, že správní orgány vycházely pouze a výhradně z tvrzení cestujících a jejich oznámení. Jak již bylo soudem uvedeno shora k posouzení splnění ust. § 3 správního řádu, hodnotily správní orgány nejen tvrzení cestujících a oznámení o přepravě, ale i obsah kontrolního protokolu, svědecké výpovědi, tvrzení žalobce o průběhu přepravy, jeho záznam o přepravě a dalších okolnosti vyplývající z obsahu spisového materiálu, zvažovaly jejich důkazní hodnotu, své úvahy při posouzení zjištěného skutkového stavu a důvody, proč nevešly na tvrzení žalobce, vtělily do svých rozhodnutí a soud jejich závěrům plně přisvědčuje. K tomu soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, který se vyjadřuje k provádění kontroly (byť cenové) za pomoci externích zaměstnanců „[P]raxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“ Z toho je patrné, že již samotné poznatky od cestujících mohou být samy o osobě postačující pro následné konstatování porušení příslušného právního předpisu. Cestující na svých tvrzeních setrvali i v postavení svědků poté, co byli poučeni o povinnosti poskytnout svědeckou výpověď a povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu). Nebyl proto důvod považovat jejich svědectví za nevěrohodná. Poznatky cestujících, kteří byli přímými svědky jednání, při

němž došlo k porušení zákona o silniční dopravě, za současné existence listinných důkazů, jimiž jsou protokol a oznámení cestujících o poskytnuté přepravě, jsou tak stěžejními podklady pro závěry správních orgánů o nezaznamenání skutečného průběhu přepravy, tedy naplnění skutkových podstat správních deliktů, za něž byl žalobce potrestán.

32. *Ad 5)* Soud nevešel ani na argumenty žalobce stran nevěrohodnosti cestujících. Předně je třeba uvést, že soud ve shodě se žalovaným považuje za rozhodné skutečnosti, které cestující uvedli do oznámení o přepravě a jež se staly součástí obsahu protokolu o kontrole, neboť se tak stalo bezprostředně po přepravě, kdy měli poznatky z uskutečněné kontrolní jízdy čerstvě v paměti. Je pochopitelné, že si svědci s odstupem času/4 měsíců pamatují okolnosti přepravy podle svých individuálních dispozic pro ukládání minulého děje. Jen proto, že si každý z nich pamatuje přepravu v jiném rozsahu nebo mu utkvělo v paměti více dílčích okolností, však nelze dovozovat nezákonnost či nevěrohodnost jejich svědecké výpovědi. Podstatné je, že se jejich svědecké výpovědi v zásadních skutečnostech shodují s údaji, které uvedli do oznámení (typ auta, trasa, přibližná cena přepravy apod.). Soud také odmítá zpochybnění oznámení cestujících o přepravě tvrzením žalobce o takřka identickém textu obou oznámení. Soud nespatřuje nic podivného na tom, že si dva cestující v postavení přizvaných osob bezprostředně po absolvování stejné přepravy pamatují a zaznamenají stejné skutečnosti, významné pro závěry o kontrole v oblasti taxislužby (doba, trasa, vozidlo, řidič, SPZ, cena apod.). Proto soud v obsahové podobnosti obou oznámení neshledal nic nezákonného.
33. Provedení konfrontace kontrolovaných osob s kontrolujícím orgánem ani seznámení kontrolovaného s oznámeními o přepravě při provádění kontroly kontrolní řád správnímu orgánu neukládá. Pokud chtěl žalobce konfrontaci provést, mohl tento návrh důkazu učinit již v námitkách proti protokolu o kontrole (ze dne 25. 7. 2014), který mu byl zaslán (žalobce převzal dne 31. 7. 2014) či později v průběhu správního řízení, případně se dostavit ke svědeckým výpovědím cestujících a navrhnout konfrontaci na místě či se k osobám svědků sám vyjádřit. V námitkách ke kontrolnímu protokolu (ze dne 5. 8. 2014) však žalobce pouze vyslovuje podiv nad tím, že mu nebylo umožněno vyjádřit se na místě a nebyla provedena konfrontace s cestujícími, což později zopakoval i ve vyjádření ze dne 14. 10. 2014, ze dne 24. 11. 2014 a v podaném odvolání. Tento „podiv“ ale není návrhem důkazu, který účastník řízení po správním orgánu požaduje provést, soud jej považuje za žalobcovo konstatování/komentování skutkového děje. Správní orgány proto nepochybily, pokud se tímto vyjádřením žalobce jako důkazem nezabývaly a žalobce je nemůže vinit z nedostatečného vypořádání se s takovým návrhem a dovolávat se ochrany na právech.
34. K tvrzeným vadám neseznámení žalobce s oznámeními při samotné kontrole soud dále uvádí, že samotný protokol z obou oznámení cestujících vycházel, respektive se poznatky cestujících, zahrnuté v oznámeních, staly jeho významnou součástí. Nelze ani přehlédnout, že žalobce byl následně vyzván k seznámení se s podklady pro zahájení správního řízení o deliktech (oznámením o zahájení správního řízení ze dne 22. 9. 2014, žalobce převzal dne 30. 9. 2014), tedy i s oznámeními o přepravě, kdy byl zároveň procesně poučen, mimo jiné, i o možnosti navrhnout důkazy a vyjadřovat se ke shromážděným podkladům. Jak již bylo shora zmíněno, žalobce měl možnost účastnit se svědeckých výpovědí cestujících, kam se ale bez omluvy ani nedostavil. Kdyby se tak stalo, mohl se žalobce po svědcích dožadovat podrobnějšího popisu průběhu přepravy ke zjištění, zda si skutečně pamatují na konkrétní jízdu, což se ale nestalo. Soud na tomto místě dodává, že podle obsahu odůvodnění

rozhodnutí správních orgánů žalobci nebylo kladeno za vinu, že se k výsledku svědků nedostavil, správní orgány tím reagovaly na vyjádření žalobce. Vzhledem k tomu, že z kontrolního řádu nelze povinnost správního orgánu provést konfrontaci dovodit, bylo na žalobci, aby se dostavil k jednání, kde byly k důkazu provedeny svědecké výpovědi cestujících, a kladl svědkům otázky, které by podle jeho názoru mohly konfrontaci nahradit. Pokud tak neučinil, nemůže být k tíži správního orgánu, že takové otázky svědkům nepoložil. Tvrzení o možné vzájemné spolupráci svědků navzájem či s třetí osobou, případně disponování oznámeními před samotným výsledkem, soud hodnotí jako pouhou a ničím nepodloženou spekulaci, kterou žalobce neprokázal a ani k prokázání nenavrhl žádné důkazní prostředky.

35. Z odůvodnění obou rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by správní orgány kladly zvýšený důraz na to, že svědci byli před podáním výpovědi procesně poučeni a že by správní orgány nepřihlédly ke všem okolnostem projednávané věci. Soud proto i tuto námitku žalobce odmítá.
36. Nedůvodná je i námitka, že se správní orgány nedostatečně zabývaly použitím cizího jazyka při kontrole. Soud z odůvodnění žalovaného rozhodnutí ověřil, že tak žalovaný činí na str. 4 v souvislosti s argumentací k odvolací námitce k zahájení přepravy, kdy poukazuje na právní úpravu užití českého jazyka porovnáním správního a kontrolního řádu. Jeho stanovisko k použití cizího jazyka při kontrolní přepravě je tak zřejmé.
37. Otázkou, kdy měla být žalobci předložena pověření ke kontrole, se soud již zabýval v argumentaci k prvnímu žalobnímu bodu, proto na své závěry pro stručnost odkazuje. Pro úplnost dodává, že žalobce nezpochybňuje, že jsou listiny – pověření obou cestujících jako přizvaných osob ke kontrole - součástí správního spisu.
38. K nezbavení svědků povinnosti mlčenlivosti před podáním svědecké výpovědi soud poukazuje na ust. § 20 odst. 1, 3 kontrolního řádu, podle kterého *(1) kontrolující nebo přizvaná osoba má povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděla v souvislosti s kontrolou nebo s úkony předcházejícími kontrole, a nezneužívat takto získaných informací. (3) kontrolujícího nebo přizvanou osobu může povinnosti mlčenlivosti zprostit ten, v jehož zájmu tuto povinnost kontrolující nebo přizvaná osoba má, anebo ve veřejném zájmu nadřízená osoba kontrolujícího.* Jak již bylo dříve uvedeno, součástí správního spisu jsou i pověření cestujících/přizvaných osob ze dne 1. 7. 2014 pro L. Č. a J. E., kterými byli dle § 6 kontrolního řádu přizváni k účasti na kontrole. Stejně osoby sepsaly jako cestující oznámení o poskytnuté přepravě, na základě kterých následně pověřený kontrolní pracovník provedl kontrolu a sepsal kontrolní protokol. Přestože tedy cestující nebyli přímo v postavení kontrolující osoby, neboť tou byl na základě pověření ze dne 1. 7. 2014 Mgr. Lukáš Froněk, jednalo se o osoby vystupující v postavení přizvaných osob, jak předpokládá kontrolní řád.
39. Soud vyšel z toho, že mlčenlivost není absolutní, k prolomení mlčenlivosti dochází za určitých podmínek například s ohledem na celospolečenské zájmy, jako je ochrana zdraví, života, veřejného pořádku či bezpečnosti atd. K prolomení mlčenlivosti však musí dojít v souladu s právními předpisy. Jedním z důvodů, pro které lze v posuzované věci povinnost mlčenlivosti prolomit je, že se tak děje ve veřejném zájmu (§ 20 odst. 3 kontrolního řádu), přičemž veřejný zájem je neurčitým právním pojmem, který není zpravidla právními předpisy definován, správní orgány jej definují až v rámci vlastní rozhodovací činnosti. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 9. 1994, č. j. 6A

197/93-18, přitom konstatoval, že cílem právní úpravy odpovědnosti za správní delikty právnických či fyzických osob je zajistit dodržování povinností stanovených zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, a postihovat protiprávní jednání, jež je v rozporu se zájmy společnosti, je společensky škodlivé nebo nebezpečné. Rovněž správní orgány v nyní projednávané věci argumentovaly veřejným zájmem na potrestání žalobce s ohledem na nežádoucí dopady daných deliktů na úseku taxislužby.

40. MHMP se tedy dle náhledu soudu dopustil pochybení, pokud v rámci řízení svědci nebyli zproštěni mlčenlivosti před jejich výsledkem a toto pochybení žalovaný v odvolacím řízení, resp. v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil. Nezbačením mlčenlivosti však nebylo v rámci řízení porušeno žádné právo žalobce. Skutečnosti, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti, se týkaly toliko cestujících, řidiče žalobce a deliktního jednání. Nezbačení mlčenlivosti tak nezasáhlo do práv žalobce, což ostatně žalobce ani v žalobě netvrdil. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že podle § 25 odst. 4 kontrolního řádu kontrolní orgán předá svá zjištění o nedostatcích příslušnému orgánu, který je oprávněn ve své působnosti činit opatření k nápravě zjištěného stavu nebo ukládat sankce za zjištěné nedostatky. V nyní posuzované věci byly přitom obsahem svědeckých výpovědí toliko skutečnosti, které se shodovaly s již předanými zjištěními. Uvedená vada proto nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, soud tak ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nepřistoupil.
41. Soud nevešel ani na námitku nedostatku identifikace cestujících/svědků v oznámeních o přepravě, kontrolním protokolu a při svědecké výpovědi. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že jsou oba cestující ve všech namítaných listinách označeni jménem a datem narození, ev. pracovním zařazením u MHMP či jiným postavením v rámci kontroly (protokol o sv. výpovědi, kontrolní protokol), na listinách je uvedeno datum a místo jejich pořízení, předmět úkonu apod., přičemž v nich uvedené údaje navzájem odpovídají. Pro úplnost soud dodává, že protokoly o svědeckých výpovědích (ze dne 5. 11. 2014) obsahují všechny náležitosti požadované ust. § 18 správního řádu, na který žalobce poukazyval. Kontrolní protokol pak splňuje náležitosti ust. § 12 kontrolního řádu. Postup správních orgánů při zápisu svědeckých výpovědí je rovněž souladný s judikaturou správních soudů, podle které „[S]vědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelovu věc, ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušených cenových předpisů.“ (rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39). Není také pravdivé tvrzení žalobce o tom, že ze spisového materiálu nevyplývá zaměstnanecký poměr cestujících k MHMP, neboť je tento údaj uveden v pověřeních ke kontrole. Požadavek žalobce na to, aby byli cestující seznámeni s problematikou taxislužby, není ve věci relevantní, neboť cestující vystupovali jako běžní turisté a k tomu, aby vnímali a následně zaznamenali průběh přepravy, znalosti z oblasti taxislužby nepotřebují. Zbývá jen přisvědčit žalovanému v jeho vyjádření k žalobě, že byli cestující/přizvané osoby součástí kontrolní skupiny provádějící předmětnou kontrolu a jejich záměna s jinou osobou je tak prakticky vyloučena. Žalovaný ani MHMP se tak namítaných vad řízení nedopustili.
42. Ad 6) Námitkou nesprávného uvedení místa započetí jízdy se soud zabýval při posouzení úplnosti zjištění skutkového stavu (bod 24 rozsudku) a v prvním žalobním bodu, proto na svou argumentaci odkazuje.

43. *Ad 7)* Soud po provedeném přezkumu nezjistil, že by správní orgány nebyly v řízení nestranné a že by se nezabývaly všemi skutečnostmi, rozhodnými pro zjištění skutkového stavu a posouzení věci. Žalobce v tomto žalobním bodu konkrétní tvrzení neuvedl, soud se jimi tedy nemohl zabývat, když v obecné poloze nezákonnost ve vedení řízení či závěrů správních orgánů ve věci samé neshledal.
44. *Ad 8)* Za nedůvodnou soud považuje i námitku směřující proti výši uložené pokuty, zejména její nepřiměřenosti. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která podle ustálené judikatury tvoří jeden celek, je zřejmé, že MHMP a žalovaný postupovali v souladu s ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě a s ohledem na daný skutkový stav vzaly v úvahu závažnost a význam protiprávního jednání, když k době trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody nepřihlédly, neboť sankcionovaná jednání nejsou trvajícíchmi správními delikty a nezaznamenáním průběhu přepravy do taxametru a nesprávným vyplněním záznamu o přepravě škoda způsobena nebyla. Zabývali se tak společenskou nebezpečností jednání a uvážili ji jako vysoce závažnou a významnou, neboť dopravce jako řidič taxislužby nezajistil zaznamenání skutečného průběhu jízdy do paměťové jednotky taxametru, ale téměř dvojnásobně delší vzdálenost. K předloženému záznamu o přepravě konstatovali, že slouží ke kontrole způsobu provozování taxislužby, k tomu podrobně vysvětlili účel takových kontrol. Vysokou závažnost spatřovali v tom, že záznam o přepravě v důsledku neodpovídající délky přepravy obsahoval i jízdné v rozporu s nařízením HMP o maximálních cenách. Ve vztahu k projednávané věci hodnotili jako vysoce závažné a významné, že předložený záznam neobsahoval skutečné výchozí místo přepravy a jednání žalobce, který do záznamu uvedl jiné výchozí místo přepravy, kvalifikovali jako vědomé a účelové, s cílem zakrýt protiprávní jednání v podobě poškodit cestující na ceně jízdného, což zvyšuje celkovou závažnost deliktního jednání žalobce. Zohlednili, že bylo zjištěno jednorázové porušení zákonných předpisů a že za porušení zákona o silniční dopravě nebyl dosud žalobce postižen. Z odůvodnění je zřejmé, že při stanovení výše pokuty uvážili její maximální výši 500 000 Kč, kdy uložená výše 50 000 Kč nedosahuje dle dat MPSV ani trojnásobného měsíčního příjmu řidiče taxislužby. Pokuta tak nemůže být likvidační. Blíže se osobními a majetkovými poměry žalobce nezabývali, žalobce v tomto ohledu v průběhu správního řízení a odvolání ani ničeho netvrdil a nedoložil. Zdůraznili, že pokuta má mít citelný dopad do majetkové sféry dopravce, aby plnila nejen represivní, ale i preventivní účel a odradila pachatele od podobného protiprávního jednání v budoucnu. K tomu poukázali na rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011-68, z něhož citovali, a rozsudek téhož soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Konstatovali, že dopad uložené sankce lze navíc zmírnit žádostí o splátkový kalendář.
45. Z toho je zřejmá nepravdivost tvrzení žalobce, že správní orgány odůvodnily výši pokuty obecným konstatováním a že není patrné, na základě a z jakého mechanismu k pokutě dospěly. Soud i na tomto místě poukazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění výše uložené sankce prvostupňovým správním orgánem a žalovaným a dodává, že jejich posouzení a závěrům plně přisvědčuje, protože na ně pro stručnost odkazuje.
46. Ke stěžejní námitce nepřiměřenosti uložené sankce lze obecně uvést, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek

rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 9/2008-133) uvedl, „*V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo z ústavního pořádku... Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter.*“ A dále „*Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.*“ V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.*“ Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133:

47. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení ani netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že MHMP uložil pokutu ve výši, která je pro něj likvidační, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu v podaném odvolání namítal pouze nepřezkoumatelnost uložené pokuty proto, že není ve výrokové části odůvodněná a není zřejmé, na základě jakého ustanovení a za jaký správní delikt byla udělena. Žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v odvolání neuváděl. Za tohoto stavu nelze správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly. Korektivem zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej ale vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností. Žalobce ostatně ani v podané žalobě konkrétní finanční nesnáze netvrdil a s odkazem na své daňové přiznání za r. 2014 a čestné prohlášení pouze uvedl, že jeho měsíční příjem nedosahuje příjmu řidiče taxislužby dle dat MPSV. Jak bylo již uvedeno shora, soud důkaz těmito listinami neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné, když o správnosti a zákonnosti výše uložené pokuty nepochybuje. Pokuta byla stanovena při samé dolní hranici zákonného rozpětí (1/10 z možných 500 000 Kč) a musí plnit svůj sankční, jakož i preventivní účel. Pokud jsou osobní a majetkové poměry žalobce neuspokojivé, pak to ještě neodůvodňuje závěr, že by se měl automaticky vyhnout postihům za své protiprávní jednání, resp. že by nebyla dána povinnost správních orgánů uložit sankci v citelné výši. Žalobce ostatně může požádat o splátkový kalendář, jak správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly. Výše uvedený zjištěný skutkový stav dle soudu dokládá závažnost žalobcem spáchaných správních

deliktů, k čemuž správní orgán ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě při určení výměry pokuty důvodně přihlížel.

48. Lze tak uzavřít, že odůvodnění výše pokuty a následná úvaha správních orgánů o důvodnosti trvání na její výši ve vztahu k její případné likvidační povaze je v souladu se zákonem. Výše pokuty byla stanovena při dolní hranici zákonem stanovené sazby, nikoli tedy excesivně. Oba správní orgány se podrobně zabývaly tím, proč je nutné u žalobce trvat na její výši s odkazem judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou plně respektovaly. Námitka proto není důvodná.
49. Ani poslední *devátou žalobní námitku* žalobce, týkající se nedostatečného odůvodnění povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení, neshledal soud opodstatněnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení odůvodnil odkazem na § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení a doplnil, že řízení bylo vyvoláno jednáním dopravce, který nezajistil dodržení ustanovení zákona o silniční dopravě dle výroku rozhodnutí. K tomu poukázal na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Takové odůvodnění považuje soud za postačující, neboť v nyní posuzované věci nebylo pochyb o tom, že řízení bylo zahájeno pro deliktní jednání žalobce, jímž došlo k porušení povinností uložených zákonem o silniční dopravě. Postup správních orgánů tak byl v souladu se zákonem.
50. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu